

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК* излази једанпут недељно. — Претплата се полаже у Београду код Уредништва „Македонска улица број 20.“ а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. — Цена је листу на годину 20 динара, на по године 10 динара. За иностранство на годину 30 динара. За писаре при начелствима, практиканте у опште, општинске писаре оних општина које су већ претплаћене и за жандарме, у пола цене, но ови морају непосредно слаати претплату уредништву. Поједини бројеви не продају се. — Рукописи не враћају се. — Писма само плаћена примају се. — Огласи примају се по погодби и то, месечно, тромесечно, полугодишње и годишње.

ЛИСТ УРЕЂУЈЕ ОДБОР

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК Н. ДИМИТРИЈЕВИЋ

ТАСИНА ПИСМА

1.

(ПРОДУЖЕЊЕ)

У Берлину, Јула

Јевропска полиција нарочито гони листове: „*Freiheit*“. Излази у Лондону и Чикагу. Девиза му је: „Противу тирана сва средства дозвољена и оправдана“. Па онда: „*Zukunft*“, са девизом: „Доле с престолом, олтаром и кесом“. Рат владаоцу, цркви и капиталу. За тим: „*Socialdemokrat*“, „*The Commonweal*“, „*Vorwärts*“, „*Rebell*“, „*Proletär*“, „*Revolution*“ и други.

Сви су ови листови анархиски. Сваки им је чланак дражење противу постојећег реда и позив на буну. Наша је парола, вели онај први лист, пре свега: пролетари свију земаља и народа! оружајте се, оружајте се што пре, јер је час борбе близу . . . Све ове јевропске полиције и њихове лоповске владе не могу ништа учинити . . . И религија и ауторитет и држава — све је то никло на једном стаблу . . . Доле с њима . . . Свети рат противу свега што постоји . . .

На све ове револуционе новине строго се пази. Али преко тога свега, грдан број растура се по Берлину, Бечу и Пешти. Штампачу се на стотине хиљада, и, мимо све пажње на граници, уносе се и раздају по свима редовима, па чак и јавним локалима. Обично шефови анархиста прве бројеве у ковертима пошљу шефовима јевропских полиција. Тим терају као неки пркос и сирдњу. И још, по неки пут, јаве картом, да ће толико и толико хиљада листова да се растура по Берлину, Бечу, и т. д. . . .

Разуме се, да анархисте својим друговима пишу са шифром и под другим именима. У јевропским полицијама то зову — *Deckadresse*. Писмо често иде кроз неколико сигурних, поверљивих руку, док дође на праву адресу. Револуциони клуб у Њујорку иде чак тако далеко, те тражи: да му чланови лично предстану. Тај клуб, познат јевропској полицији под именом: *Pic-Nic-Comité*, управо је стожер светским револуционарима. Његове су везе разгранате по целом свету. И сва поједина друштва анархијска, из кога било краја света, стоје као у некој зависности под њим.

Неће бити без интереса, да овде изнесем једно поверљиво упуство, које је овај комитет, разаслао тајно свима револуционим дружинама по Јевропи. Оно гласи:

„Упуство за револуционаре и анархисте. Никада не мојте казивати право име ваше и ваших чланова. Ствари и догађаје не казујте никада тачно и јасно, да и други ко може чути и разабрати. О томе што мање писати. Што год је могуће више, треба избегавати писање. Тек у преко потребним случајима

треба се поверити папиру . . . Па и кад се говори, да се добро пази. Говорите увек мало. И пазите добро шта ћете рећи. И кад говорите осврните се око себе, јер смо одасвуда окружени непријатељима нашим . . . Ко се решио да изврши револуционо дело — нека ћути. Нека никома не казује. Пазите добро — никома . . . Ако још ко суделује у томе послу, онда још казати само њему. Иначе опет — никома . . . Ако револуционар буде ухваћен, нека остане равнодушан и хладан. Нека само ћути. Ако је могуће гониоца убити, онда нека се на то употребе сва средства и сва снага. Ко хоће, нека се и самоубиством послужи. И то је добро . . . Када почну испитивати, никада и ни по што не говорити много. Нарочито избегавајте свако објашњавање. У колико је дужи протокол исељеников, у толико је већа опасност, да ће се из одговора и испита вашег открити и на јавност избити цела ствар наша. Зато ћутите . . . Али када дође претрес и вас изведу пред суд, онда нека сваки револуционар оптуженичку клупу претвори у говорницу. Нека одатле, са тога места, свом снагом брани револуционо-анархијска начела Разуме се, све то нека се крије, док ствар још не буде доказана. Али ако је већ ту, ухваћена, и ако је пут за вешала већ спремљен, онда, нека се сваки револуционар на њих поине као прави мученик за своја начела . . . Пошто се приметило, да многи револуционари овако не раде — то се издају ова правила свима ради знања и управљања“

Што цео свет изненађује, то је она кураж, она ванредна слобода и енергија, којом владају социјалисте и анархисте. Да поменем један случај. Стари цар Виљем имао је обичај, да свакога дана по подне око 4 сахата седи крај једнога прозора у своме двору, ту запали дугачку лулу, пуши и посматра онај шарени свет, који у то доба нарочито туда пролази да свога старог цара поздрави. Ко је био у Берлину знаде тај „историјски прозор“ и ако је „под липама“ шетао, могао је увек цара видети. Прозор није висок, у мезанину. Али, докле цар туна седи, осам најбољих агената стражаре испод и према прозору царевом. Осем њих још шест шпцмана (жандара) и два три коњаника обилазе и мотре онде у околини. И крај све ове полицијске пажње десило се ово. Цар, седећи тако крај отвореног прозора, осети да га нешто куцну у прса. У први мах, колико је старачким очима могао опазити, учини му се да ће то бити каква тичица гоњена, улетела тражећи заклона. Дарну у звонце. И дежурни ађутант уђе у салон.

— Видите — рече цар — нешто је кроз прозор улетело. Биће сиротица тича . . .

Ађутант се сагну и опази писмо. Брзо га дигну с пода и стрпа у мундир . . .

— Шта је било — упита цар...

— Ништа... величанство...

— Није ништа — прихвати цар — видео сам: ви сте нешто дигли с пода...

Разуме се морало се признати. То је била пресуда анархијскога одбора адресована самоме цару. Одмах се узбуни цео двор. Дотрчи Престолонаследник, министри и т. д. Већ се може мислити каква је узбуна у полицијскоме логору завладала. Све што се је могло извидети, испитано је. Па ништа. Оних осам агената стављено је у најгоре апсане. Људи су се клели и плакали као деца. У овом западном званичном свету цар је — Бог. Њега воле и са највећим страхопоштовањем помињу. За њега само живе и дишу. Ни берлински ни бечки полицајац неће друкче поменути цара него са највећом збиљом и дубоком поштом. Само на реч: **Цар** шест хиљада берлинских полицајаца скачу на ноге и чекају заповест. С тога се није могло с основном веровати, да ће они агенти пред царевим прозором неверни бити. Они су, сироти, пазили, мотрили, али се и над вештаком нађе вештак... Један ми је чиновник овако објаснио овај загонетан догађај. Око 5 сахата јурили су многи екипажи поред двора. Неки су прилазили ближе неки даље. Ништа се сумњиво није приметило. У то доба прошао је сасвим близу прозора један фини, елегантан екипаж. Кола су била батар, два вранца, амови сребром украшени, на вратима колским и по амовима круна и монограми. У колима је седела елегантна дама. Горе на боку кочијаш и лакеј оба богато униформисана. Ништа до душе онда сумњиво. Али је сва прилика, да је баш са ових кола убачено оно писмо цару. То је морао учинити онај лакеј, који се је за овај посао морао нарочито и вежбати, јер су кола трком јурила. Али чија ће то кола бити? Ту је чвор. Која ли је то екселенција, гроф, барон и т. д. могла позајмити своја кола? Или, где нађоше или направеше и спремише све то ови несретни анархисти?... Полиција берлинска лупала је о томе много главу. Је ли до каквога резултата дошла — није ми познато.*

Све ове прилике ја површно додирујем. О анархистима дало би се много писати. Изнети њихове тежње, удружења, везе и ширење њихових начела, за то све треба више простора у листу, а не оволико, колико ја запремам мојим писмима у „Гласнику“. Него о свему овом говорићу особено. Али и ово што сам помињао, чинио сам у цели: да српским полицајцима скренем пажњу на зло, које дави овај западни свет. Анархисте ће доћи и у Србију. То је са свим сигурно. До пре неке године њих није било ни у Угарској, али ево већ сада поплавили су све веће угарске вароши. То признају и саме власти њихове. Они чак и у новинама износе, да је ономад гроф Чатари, у сред Пеште, погинуо од анархистичке руке.

Анархизам ће пренети код нас страни раденици, који су сви махом заражени овим идејама. Начела се у њих лепе као мед и иду од уста до уста као *ошита религија*. Пре неке године основана је добровољна пожарна чета у Београду. У њој је било највише странаца. Ја станем испитивати из ближе њихове прилике. И доиста, међу њима нађем двојицу. Један се звао *Пацер*, а други *Ругар*. По занату први лимар, а други бравар. Обојица — анархисти. Осим тога за време моје у полицији ухватили смо тројицу анархиста: Јосифа Нигера, Франца Кираља, Хенри Рајнера. И чини ми се, да беше и неки *Алберт* литограф. Ради овога Рајнера неколико пута долазио нам је

* Прошле године, 12. фебруара 1896., данашњи цар немачки Вилхелм II. извезао се на колима у шетњу. На крају најживље улице, под линама, неко му убаци у кола анархистични лист „Vorwärts“. Полиција је трагала али ево ни до данас није нађен тај куражни анархиста!!

немачки посланик *гроф Бреј*, да се о томе што више сазна. Осем тога у мојим хартијама има неколико имена страних анархиста, за које је овда онда јављано: да и у Србију долазе.

Још нешто у поверењу. И пре је било, а данас је још више — лаж и лукавство главна основа, на којој стоје јевропске државе међу собом. И ако су у миру, и ако једна другу сваком приликом уверавају о свом добром расположењу и искреном пријатељству — опет оне једна другу подрива и штети, ако не сада у отвореном рату, а оно под земљом, тајним путем и удешеним за то планом... Не знате, како се у Берлину слатко радују оним учесталим бомбама на елисејском пољу у Паризу. Чисто гутају денеше о томе. И откуда то, да су атентатори у последње време махом — *странци*... Ах, па да се сетимо и нас. Са каквом се оно радошћу у бечким листовима пропрати сваки наш, па и најмањи — малер. Све несреће у Србији долазиле су и долазе са стране. Прелистите нашу историју. Погледајте око себе, па ћете то и сами признати. Ја мислим, да ме је управник вароши Београда добро разумео....

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ИСТРАГА

IV

Повреде оштрим оруђем

Овде спадају она оруђа, која се употребљавају за ударац, сечу и убод; али ту има и комбинација као: пресек од убода и од удараца и т. д. — И баш то је за иследника од велике важности, да би још пре доласка лекарева могао сам себи представити, каквим је оруђем рана нанета. У таким случајевима пре свега може и сам облик ране, њено ширење и њено лежиште дати иследнику у неколико појма о овоме; јер је у почетку често и самоме лекару тешко одредити каквим је оруђем ова учињена. Може се десити, да се повреде у први мах могу сматрати да су извршене ударцем ножа, док на против и у самој ствари оне су учињене ударцем оштре секире; исто тако може се неки ударац држати да је учињен каквом другом оштрицом, а он је у самој ствари учињен сечивом сабље и т. д. — Пре свега, дакле, ваља мирно и дуже времена посматрати нанету рану, а повређенога замишљати у свима могућим положајима у којима му је повреда нанета. Ако је стено уверење да је повреда учињена овим или оним оруђем, онда ваља живо испитати начин и могућност нанете повреде. Но ако се појави сумња: да ли је повреда учињена овим или оним оруђем, онда се морају сва оруђа редом, којима се је могла та повреда учинити, узети у обзир и оцену, како би се најзад могло доћи до тачног резултата да је та повреда нанета баш тим и тим оруђем. И ако овако посматрање у први мах изгледа доста тешко, то ипак може и сам лајик, ако хладно и мирно оцењује ову ствар, доћи до тачног резултата. Оваким начином посматрања, испитивања и истраживања повреда, иследник ће ретко кад пасти у погрешку и заблуду.

Поред наведенога ваља нарочито имати на уму ово:

1., Повреде учињене оруђем којим се сече, могу се готово увек одредити да су учињене баш овим или оним таким оруђем. Тако н. пр. повреде учињене разбијеним стаклетом (што се обично дешава при тучи у гостионицама) готово увек изгледају размрсане (као и разбијено стакло). Чиста и у правој линији рана задобијена разбијеним стаклетом ретко се кад може видети. Исто је тако и са ранама задобивеним српом или косом. То долази отуда, што се ове тако не оштре као ножеви, који оштрењем добијају прав облик. Српови и косе кују се, т. ј. сечиво се меће на један мали наковањ, па се онда по њима кује полако са чекићем од челика, усљед чега добијају истина веома оштро, али зубчасто сечиво, те усљед тога и рана њима задобивена има свој карактеристичан изглед. Ко је једном таку повреду видео, тај ће у датом случају лако моћи одредити са каквим је оруђем учињена.

2., Облик ране задобијене ударцем и убодом, ретко кад одговара облику оруђа, којим је задобијена. При испитивању оваких рана дешавало се безброј штетних грешака и заблуда

употребом одређеног инструмента за то, јер он не одговараше потпуно дотичној рани.

Пре свега ваља имати на уму, да код рана које су већ почеле да зарашћују, не треба чинити многа сравњења са оруђем којим су нанете, јер чим настане процес зарашћивања, а овај почиње тако рећи одмах чим се рана слегне, она се тако измени, да се њен првобитни облик једва даје распознати. И свеже ране често не одговарају оруђу којим су учињене (н. пр. код позлеђенога који је одмах услед задобивене ране умро, те процес зарашћивања није могао ни започети). Ово бива и онда, кад је рана учињена у правцу у коме се мускули крећу, док на против настаје ретракција. Свакојак при отвореним ранама ваља пре свега ивице њене спојити, па онда дужину мерити, јер се друкче не може тачна дужина изнаћи.

Код рана убодом задобијених, дужина ће њихова ширини само онда одговарати, ако се оруђе из тела извуче онако исто, као што је и метнуто. Не учини ли се тако, као што то готово у свима случајевима и бива, онда се отвор ране при извлачењу оруђа шири и тако постаје већи. Врло је важна при овоме и та околност, што ране задобијене убодом готово изузетно имају изглед као неки разрез и имају две оштре ивице тако, да се лако може мислити да је повреда учињена мачем или каквим другим оруђем са два сечива. Кад би покушали да учинимо снажан убод обичним перорезом у какво пластично тело н. пр. у тесто, разапету кожу, дрво и т. д., онда би повреда изгледала клинаста. Али човечија кожа није тако пластично тело, и горњим се покушајем не доказује да тако исто и са човечијом кожом мора да буде. Посматрајмо само врх каквог ножа, па ћемо видети да исти има два сечива, ма и најмања. Тек доцније и употребом постаје једна страна тупа и служи као нека позадица ножу. Убодемо ли, дакле, каквим ножем н. пр. у неко мекано дрво, али само неколико милиметара дубоко, то ћемо се уверити, да ће и овде боти повреда као неки разрез. А ако затим нож још дубље у дрво забадамо, онда ће она позадица на врху ножа ту повреду у виду разреза развући и од врха начинити једну линију, те ће тако онда повреда бити клинаста. Извучемо ли најзад нож напоље, то ће учињена повреда остати и даље клинаста, пошто дрво није довољно еластично (растегљиво), те да би повреда могла се вратити у свој пређашњи облик разреза.

Но код добро растегљиве човечије коже сасвим је друкчије. Ако је у њу ушао најпре врх ножа, рецимо само два милиметра дубоко, онда је рана проузрокована са обе оштрице на врху ножа. Улази ли пак нож дубље, то ће онда на оној страни ране, на којој сечиво ножа дејствује, угао ране, разуме се, остати оштар и шиљаст. Али тај угао остаје такав и тамо, где позадица (тупа страна) ножа дејствује, а не оставља свој облик на кожи, но је само растеже тако, да се она у отпочетом правцу даље цена, те с тога и овде шиљаст и оштар угао чини.

3., Много важнија заблуда може да се деси при оцењивању броја засекотина; јер често изгледа да их је било више, а овамо је била само једна. Ово бива онда, кад се засекотина учини по збрчаној кожи (н. пр. на врату старих и сувоњавих људи). Но кад се кожа растегне, онда се виде неколико засека, који су сасвим један од другог одвојени, а постали само услед једног јединог засека.

Да би ово још боље расветлили да наведемо овај случај: Једном дође окружној болници у Н. неки сељак око својих 20 година ради прегледа. Једно његово уво беше у толикој мери размрскано, да га је било страхота погледати. Изгледаше као да је многим засекотинама то уво од осталих органа за слух одвојено, те је готово сасвим размрскано висило на доле. Лекар, који беше позван да га прегледа, констатовао је одмах, да ту није било више, но само једна једина засекотина. Ножем је одоздо у ушну шкољку ударено, и ова погођена на 1 см. над ушном дупљом, затим је нож повучен на више (као оно кад касаци секу месо) док се ушна шкољка није на два дела расцепила и размрскала. А како се ушна шкољка састоји из рскавице по којој иду жилице, што је све опет обложено кожицом, то се онда уво при засеку ножем расцепило у више праваца тако, да је изгледало да је по увету сељаковом учињено више засека, а овамо као што напред рекосмо не беше их више, до само један једини.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК

Увиђај по делу самоубиства, вешањем, једног непознатог лица, за које се мисли да је Петко Павловић из Чајетине.

Овај увиђај вршен је на лицу места а на лешу обешенога, у присуству потписаних грађана, па је нађено:

Место гди се ово лице обесило, налази се више железничке карауле бр. 6. с леве стране Топчидерске реке. Имање — шума — где је извршено ово самоубиство, својина је Канаре трг. из Београда.

Леш је нађен где виси о једном двокраком бресту, који је удаљен од пута 6 метара. Самоубица је нашао врло згодно дрво а и положај, за извршење злочина над собом.

Брест, на који се обесио самоубица, има два врло стара засечена огранка, који су доста дебели и јаки, и то: један огранак висок је изнад земље до 50 см., а други до једног метра. Самоубица је прво опасао тканице па се попео на огранак који је изнад земље 50 см. па са њега прешао на онај други. Стојећи на другом — узвишенијем — огранку, везао је један крај својих тканица за једну, доста дебелу грану овог бреста, која је изнад земље висока 2 мет. и 20—30 см. а други крај својих тканица везао око врата. На тај се начин спустио с оног крака и обесио се.

Леш је стар 25—26 година, сувоњав, смеђ, брада на лешу кратка, ретка и кесераста, бркови мали и ретки, — и пошто се обесио пре 2—3 дана, а за то је време била јака врућина, то су муве упуљувале овај леш око уста и по брковима.

Одело на овом самоубици било је старо. Црни капут, панталоне и прслук. На ногама старе поцепане ципеле, а на кошуљи грао оковратник. Шенир је имао мекан и нађен је на једној грани даље од бреста за један метар.

У џепу од прслука, нађено је једно парче беле хартије, на којој је било написано плајвазом: Петко Павловић из Чајетине. Испод бреста нађена је једна хартија исцепана на небројено мале комадиће, на којима се видело, да је мастилом писана. Ови се комадићи нису могли никако саставити.

Друго што год, од важности, није нађено.

На лешу нема нигде никаквих трагова, од каквог насиља, сем што је врат нажуљен од тканица.

На пенису је примећено, да је ово лице било заражено јаком венеријом.

Према свему изложеном, а с обзиром на све околности, како на лешу тако и остале, ово је лице само себи живот одузело.

13, Јула 1897. год.

Топчидер.

Присутни грађани:

Петар Пандуровић.

Степан Н. Катић.

Извршио и оверава,
старешана топчидерске полиције,
Сима Н. Обреновић.

Као што се из овог види, то је један облик полицијске радње, код убиства — вешањем. О овом убиству ми смо говорили у првом броју нашега листа, у рубрици „Истрага“, под насловом „О вешању“.

Ни један увиђај не може се подвести под нарочита правила, па да се створи једна нарочита формула за све увиђаје. Јер, колико је разних кривичних догађаја, толико је и разних увиђаја, пошто се ови праве према приликама оним у којима је извршена кривична радња и према природи самог кривичног дела.

Но да би увиђај имао вредност доказне исправе и да би у подобним случајевима истражник имао један преглед ове полицијске радње, нужно је да се при увиђају нази на следећа правила: 1., Да је увиђај предузет у згодно време, пре но што је предмет увиђаја био промењен; 2., да је при увиђају обраћена пажња и да ли је све предузето, да се каква смишљена мајсторија не измакне из вида дотичног чиновника; 3., да ли је увиђај морао бити прост или сложен, т. ј. са стручњацима или без ових; 4., је ли чиновник био надлежан, за вршење овога увиђаја; 5., да ли су нужна лица, при увиђају, била; нпр. гди се траже присутни грађани, и 6., да ли је протокол увиђаја, одмах при прегледу, направљен или доцније.

ПРЕГЛЕД

Бривичних дела, која су извршена у Србији и то у месецу јулу ове године.

(ПРОДУЖЕЊЕ)

IV. У округу подринском.

Једно убиство. а., У срезу посаво-тамнавском, ноћу између 17. и 18. јула ове године, убијен је Живојин Рапковић из Прхова. Кривци су ухваћени и истрага се води.

Два самоубиства. а., У срезу посаво-тамнавском, ноћу између 9. и 10. јула ове год., убио се сâм Милосав Кузмановић из Вукошића.

б., У срезу мачванском. Алексија кћи Живана Банчевића из Б. Поља, удавила се у Саву 21. јула т. год.

Једна лака повреда. а., У срезу рађевском, на дан 19. јула т. год., Митру жену Тодора Мијаиловића из Красаве повредио је Срећко Михајловић онд.

Седам крађа, које опасних које простих. а., У Шапцу ноћу између 29. и 30. јула ове год. покрадене су разне ствари из дућана г. Михаила Пулића, трг. из Шапца. б., Ноћу између 27. и 28. истог мес. непознати лопов ушао је у кућу Крсте Павловића трговца и украо му један капут, кључеве од касе, новчаник и у њему до 30 динара.

У срезу мачванском, в., Ноћу између 3. и 4. јула обијена је зграда Миладина Лацковића из Дуваништа и покрадене разне ствари. г., Непознати лопови разбили су кућу Анке удове Мишковића из Метковића, и украли јој 4000 динара у готову. д., Јовану Дамњановићу из Мињаке обијена је зграда и покрадене разне ствари. Лопови су непознати. њ., Стевану Којићу из Клења украдена су два цака жита.

У срезу посаво-тамновском, е., Петру Николићу из Јазовика, обијен је вајат и украдено му 150 динара. ж., Непознати лопови провалили су кућу Милинка Радовановића из Церовца и украли му 180 дин. у готову и однели већу количину жита.

V. У округу топличком.

Четири убиства. а., Јован Бојовић, Црногорац, убио је Мату Николића из Самокова и побегао. б., 29. јула ове године прешли су српску границу око 30 Низама и Арнаута и између караула „Дошине“ бр. 27 и „Пилатовице“ бр. 28 убили два погранична жандарма: Никићија Костића и Милована Кузмановића, оба из села Теочана, ср. Косаничког. в., 15. јула ове године Арнаут и Низами прешли су у нашу страну, напали наше пограничне жандарме између караула бр. 25 „Требиње“ и бр. 27 „Јавор“ и потукли се. Нашим пограничним жандармима притрчали су у помоћ сељани из оближњих села, но у овој битци погинуо је од низамске пушке Милан Антонијевић из Игришта. г., Скитајући Цигани: Рањел Павловић и Ариф Шабановић убили су сикиром Илију Павловића у планини Јастребцу где су правили угљен.

Једно самоубиство. а., Лазар Ивановић, из Велике Планае, (срез Прокупачки) заклао се сам.

Три случајне смрти. а., Батија жена Салка Мерковића из Ђакуса удавила се у реци Ђакуској. б., Димитрије Јанковић из Пуковца удавио се у Пустој Реци. в., Мирко Видосављевић из Блаца удавио се у Језеру поменутог села.

Три покушаја убиства. а., Станко Мијаиловић покушао је да убије Лазара Поповића из пушке, зашта је под ислећењем. б., Илија Крстић покушао је да убије из револвера Богдана Илића. в., Мита Миленковић покушао је да убије из пушке Јанаћка Тасића.

Две телесне повреде. а., Димитрије и Милан браћа Крстићи тешко су повредили Стојана Лазаревића. б., Троја Станковић повредио је Милосава Смиљковића.

Три крађе. а., Јовану Ањоли украдене су две краве и једна коњска кола. б., Миленку Јовановићу украли су Арнаути једног коња, једну кобилу и једно ждребе. в., Радојици Сретковићу украли су такође Арнаути једну кобилу и једно ждребе.

VI. У округу тимочком.

Три убиства. а., Милан М. Милошевић из Врбовца убио је из пушке Миладина Милетића из истог села. б., Паун Јовановић из Шљивара убијен је на делу паљевине, коју је сам хтео извршити. в., Петар Првуловић из Поповца убио је дете Параскеве жене Николе Траиловића из истог места.

Једно самоубиство. а., Алекса Спасић из Лукова нађен је обешен.

Један покушај убиства. а., Урош Аранђеловић покушао је да убије Арсу Станојевића.

Четири паљевине. а., Наки Димову изгорело једно сено. б., Милану Митићу упалили су непознати зликовци кош са храном. в., Димитрију Барбуловићу изгорело је сено, које су упалили непознати зликовци. г., Цветку Илићу изгорела је кошара са шљивама.

Дванаест крађа, а., Николи Божићу украђено је 50 литара црног вина. б., Милоју Нинићу украдене су две јареће и седам јагњешких кожа. в., Лападату Димитријевићу разбијена је кућа и покрађене ствари. г., Илији Д. Димитријевићу разбијена је пивница и покрађене ствари. д., Јанку Драгуловићу разбијена је кућа и покрађене ствари. њ., Милану Ст. Ратковићу отворена су врата удешеним кључем и покрадене разне ствари. е., Сави Јовановићу разбијена је кућа и украдено 180 динара. ж., Никодију Марјановићу украдена су два коња. з., Милану Велојићу обијена је кућа. и., Миладину Рашићу и Сими Радивојевићу обили су лопови подрум и покрали разне ствари. ј., Перси Ж. Љубе Данајотовића покраден је војнички веш. к., Стојану Величковићу разбили су лопови кућу и покрали га.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

Колико је кажњено лица у рејону Управе вар. Београда, по иступним делима, у месецу Августу о. г. и зашто?

1. У *кварту варошком*, кажњено је свега, у месецу августу, 109 лица, и то: 26 за скитњу, 13 за нерад, 3 за крађу, 1 за блудничење, 17 за прошњу, 3 за нечистоћу, 20 за непослушност власти, 5 за пијанчење, 2 за водено млеко, 5 за остављање кола без надзора, 2 за отварање кафане преко времена, 1 за покварено месо, 2 за безправну радњу, 4 за незрело воће и 5 за куповање пре времена.

2. У *кварту терацијском*, кажњено је свега 54 лица, и то: 17 за скитњу, 12 за нерад, 5 за крађу, 3 за блудничење, 4 за невенчано живљење, 1 за прошњу, 1 за превару, 5 за нечистоћу, 1 за покварено месо, 3 за увреду, 1 за отварање радње празником, и 1 за нездраво воће.

3. У *кварту савамаљском*, кажњено је свега 88 лица, и то: 33 за скитњу, 4 за нерад, 4 за коцкање, 3 за крађу, 8 за блудничење, 1 за подвођење, 1 за непријаву кираџија, 2 за повраћај из прогонства, 2 за прошњу, 5 за непослушност власти, 6 за пијанчење, 9 за водено млеко, 1 за отварање кафане преко времена, 1 за отварање радње празником, 4 за безобразне речи, 2 за опорочавање власти и 2 за куповину пре времена.

4. У *кварту врачарском*, кажњено је свега 148 лица, и то: 59 за скитњу, 4 за нерад, 2 за крађу, 48 за блудничење, 1 за неупис слугу, 2 за прошњу, 8 за нечистоћу, 11 за непослушност власти, 2 за криву меру, 9 за увреду и 2 за напуштање службе.

5. У *кварту палмљском*, кажњено је свега 150 лица, и то: 31 за скитњу, 33 за нерад, 4 за крађу, 16 за блудничење, 32 за невенчано живљење, 1 за неупис слугу, 3 за непријаву власти, 3 за повраћај из прогонства, 6 за прошњу, 3 за нечистоћу, 2 за непослушност власти, 5 за пијанчење, 2 за криву меру, 1 за покварено месо, 2 за бесправну радњу, 1 за отварање радње празником, 1 за доношење лажних гласова, 3 за опорочавање власти, 1 за јурење кола улицом и 1 за напуштање службе.

6. У *кварту дорћолском*, кажњено је свега 61 лице, и то: 14 за скитњу, 7 за нерад, 6 за коцкање, 2 за крађу, 3 за блудничење, 1 за подвођење, 5 за невенчано живљење, 1 за неупис слугу, 3 за нечистоћу, 10 за непослушност власти, 1 за водено млеко, 1 за покварено месо, 5 за увреду, 2 за опорочавање власти.

7. У *топчидерској полицији*, кажњено је свега 6 лица за скитњу.

Као што се из овог прегледа, за месец август, види, кажњено је у Београду 616 лица, за разна иступна дела, и то: 186 за скитњу, 73 за нерад, 10 за коцкање, 19 за крађу, 79 за блудничење, 2 за подвођење, 41 за невенчано живљење, 3 за неупис слугу, 4 за непријаву кираџија, 4 за повраћај из прогонства, 28 за прошњу, 1 за превару, 22 за нечистоћу, 48 за непослушност власти, 16 за пијанчење, 12 за водено млеко, 5 за остављање кола без надзора, 3 за отварање кафане преко времена, 4 за криву меру, 4 за покварено месо, 17 за увреду, 4 за бесправну радњу; 3 за отварање радње празником, 4 за безобразне речи, 1 за доношење лажних гласова, 7 за опорочавање власти, 1 за јурење кола улицом, 3 за напуштање службе, 5 за незрело воће и 7 за куповину пре времена.

Према овоме, у Београду има највише *скитница*, па онда *блудница*, а за тим *нерадника*.

NB. Код Управе вароши Београда налази се 18 лица под истрагом за разна дела, а спроведено је суду на осуду у месецу августу 14 лица.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

СТАНОЈЕ БОГДАНОВИЋ, звани „Црца“
опасан разбојник и лопов.

Овај је зликовац осуђен на 20 година робије, за злочинства што их је у своме дивљаштву починио. У априлу месецу ове године, улучи zgodну прилику те побегне с издржавања казне из Добричева, камо је био на осуди. Ми смо ту потеру за њим, одмах у првом броју нашега листа донели, у рубрици „Бегунци са робије“. Али, како је то био први број „Полицијског Гласника“, чију вредност до тада није довољно познавало ни грађанство ни полицијске и општинске власти, то је његов опис остао недовољно запамћен и само се због тога, овај кривац није пронашао до сада. Па још и сада се цуња са својом

дружином и виђа се час у једној час у другој вароши, час на једном час на другом вашару, докле кога не поара и не опљачка.

С тога доносећи његову верну фотографију, скрећемо пажњу сваком грађанину и свакој власти, да добро прочита његов

лични опис у првом броју нашега листа, и упамти га, по чему ће га лако познати, тим пре, што сада има пред собом и његову слику.

Он је побегао с робије са Драгутином — Драгишом Вељковићем, званим „Гишом“, чији смо опис такође у првом броју донели, па је овај „Гиша“ ухваћен код Корићана на путу за Крагујевац и сада се налази под ислеђењем за крађу новаца Палигорићу, трговцу из Крагујевца.

Али Станоје још се шета, још грози опасношћу мирних грађана, и још није ухваћен!!

Зна се да је са својим друговима: Станком Окановићем, Петром Прангашом и Петром Смиљанићем, био у Ваљеву на вашару.

Шта више, били су сви четворо у ваљевском апсу, јачачно само за време вашара, па пошто их власт није довољно познавала, пуштени су из истог. Одатле су се 15 августа кренули пут Лознице. Овде су били обучени, сем Станоја, сва тројица у сељачко одело.

Станоје је још са неким лоповима и коцкарима, био у Горњем Милановцу такође на вашару, гди га је власт као таквог ухватила и ставила у затвор. Но пошто га није довољно познавала, а није знала да је то тај одбегли двадесетогодишњи робијаш, те је по томе слабу пажњу обратила на њега, то се и овога пута сретно спасе из апса, бегством преко ноћ. (Раније се виђао у Сикирици са друштвом, гди у механи пијанчи).

Колико је опасан и препреден овај злочинац, види се по томе, како се вешто крије и мења своју спољашност, те га власти не могу да ухвате и ако се за њим живо трага.

Пре неколико дана, овог истог Станоја, опазио је један осуђенички чувар на електричном трамвају с Калимегдана за Саву, па поред свеколиких напора полицијских, још се није пронашао. Врло се вешто преставља за друге личности и преблачи у друго одело. Али ако се његова слика добро уочи и опис из првог броја нашега листа прочита, моћи ће га сваки брзо познати и припомоћи властима да га ухвате.

Зна се, да су сви бегунци с робије опасни људи, по личну и имовну безбедност грађана, са тога треба сваки грађанин, да по могућству живо настане, како би оваква лица што пре пала властима у руке.

ДРАГОЉУБ МИХАИЛОВИЋ, ДИМИТРИЈЕВИЋ
звани „Бурда“.

Гледајући ову слику, нико не би рекао, да ово није још дете, и да је у опште способан да изврши какво злочинство. Он нема више него својих 19 година, па ипак је толико зала починио, да изгледа невероватно.

Као што га и слика представља; малог је раста, црн у лицу, и сувоњав, а родом је из Београда.

Небројено је пута осуђиван у полицији за иступне кривице, па свеколике казне нису могле да произведу на њему ма какву поправку, већ је и даље остао веран своме завету да буде вечити лопов и варалица.

До сада га је суд већ два пута осуђивао. Први пут осуђен је на 4 месеца затвора због опасне крађе, коју је извршио г. Николајевићу-Хаџи, трговцу из Београда (у Дубровачкој улици). Ово је било у години 1894.

Други пут, у години 1896. осуђен је на месец дана затвора, због извршене просте крађе.

Једном је суђен, и пуштен из недостатка доказа, то већ и не бројимо.

Сада кад ове редове пишемо о њему, налази се под судом и у затвору, због опасне крађе.

Као што се из овога види, ово му је већ четврти пут, како га само суд суди, а да и не говоримо о полицијским властима.

Кад га је власт вијала за последњу његову опасну крађу, за коју је, као што рекосмо, сада под судом и у притвору, потегла је нож и убо једног свога гониоца, који је хтео да припомогне власти у хватању овог лопова, рекавши му: „Зар ти бре да ме хваташ?! Само ћу се државним властима предати а теби никада“.

Преко мере је дрзак, а кад год у лоповлук иде носи, собом од оружја нож, као што се и овога пута њиме послужило.

И скројен је и створен је за крађу, а по својој памети, веома је досетљив и бистар при извршењу својих операција. Њега многе београдске фамилије познају, јер се врло често нуди по кућама да што послуша и кога послужи. Разуме се, ово он чини, само док осмотри: имали шта да се украде из те куће, и на који ће начин најлакше да изврши крађу. После је већ његова брига. Ништа га не гризе и не секира, што је злочинац и што га називљу лоповом. Он се нечим теши и при таквим епитетима.

Учио је два разреда гимназије у Београду, а има оца, матер, браћу и сестре.

Кад су га последњи пут ухватили и довели у главну полицију, онда га при испитивању запита полицијски писар:

— Знаш ли болан „Бурда“, шта те чека сада?

— Знам, — одговори он — једно осам година робије.

— А зар ти не знаш, да за другу опасну крађу, можеш бити осуђен на смртну казну?

— То знам, али са мном не може да се деси тај случај, јер сам малолетан.

Лукавство, препреденост и дрскост, код овог малог и младог зликовца прелази сваку меру, и за чудо, да нема на свету за њега ништа дражије, но да коме украде што, или да га превари. То су природни кретени, који ни за чим другим не могу да осећају ништа, и ни према чему не могу да развијају своја

чедна осећања, која су већ и закржљала, — него према крађи превари. Њих не би ни школа, нити ма какво васпитање могло поправити.

Треба га се чувати и од највећих злочина, јер он зна, да не може бити осуђен на смрт, пошто је малолетан, па га то куражи, да чини све што може.

КОСТА ЈОВАНОВИЋ

одбегли 20-огодишњи робијаш.

Ово је један од оних што радо веслају чамцем и пошто у једној вароши изврши крађу, одмах се транспортира у другу, да тамо ужива и троши свој пљен.

Коста је родом из Панчева, стар 32 године, правилно развијен, а поред тога обдарен срећном спољашношћу. Лица је црномањастог а очи има плаве. Нос подужи и кукаст, од оних носева, што неки веле „има грчки нос.“ Говори поред српског још и немачким и мађарским језиком. И поред свих тих особина, које би требале да красе човека, опет је ова индивидуа — лопов.

Још док је био млад, а у години 1889-ој, починио је по Београду грдне крађе, и то све на опасан начин. Кад је извршио какву поару, одмах је одлазио „преко,“ а кад је опет тамо то исто учинио, долазио је одмах у Београд.

Последњу опасну крађу извршио је у Панчеву. Тамо је обио дућан једном златару и поарао га, а по том пребеглао у Београд.

Власт је за њим трагала, и после озбиљног трагања пође јој за руком те га у Београду ухвати. Како је био извршио

велики број крађа овде, а како се и она, коју је у Панчеву извршио, пренела код наших судова, то се он налазио у стицају, за шта буде осуђен на 20 година робије у окову.

На издржавању казне налазио се у Топчидеру, али се умео тако вешто претварати, док је постао слободњак. И користећи се тим благодјејањем, улучи згодну прилику пре 2 месеца, када је био у Топчидеру на раду, те побегне. Власт је одмах расписала за њим потеру, али се он врло вешто крио; и које по Јагодини, Ђуприји и Сталаћу провео је пуних два месеца дана.

23. августа, не могав одолети своме срцу за Београдом, реши се и дође у њ.

Издржао је на робији пуних 7 година, а сада се јамачно одлучио, да у Београду смрси коме конце, па пошто се снабде с трошком, побегне даље, јер му се никако није хтело, да опет иде у казamat.

Комбинујући планове своје, задеси га грдна несрећа, те опет оде у затвор.

Миљивоје Радовановић, жандарм у кварту савамалском, натрефи га и одмах ухвати. По наредби кварта спроведе га у управу казног завода.

Кад је тако вешто побегао први пут, на њега треба обратити пажњу, као на опасног допова, а лик му треба да упамти сваки грађанин, на случај да опет побегне, те да га се причува и власти прокаже.

У хватању овога допова, речени Миливоје Радовановић жандарм има особиту заслугу. Ми му са своје стране честитамо на пажњи, а надлежни би учинили врло добро дело, кад би га предложили за одликовање, јер је заслужио с поносом у својој служби сваку похвалу и одличје.

ПРЕПРЕДЕНА ВАРАЛИЦА

И Београд се убраја међ' градове, у којима се догађају чудновате ствари... Нема само Беч, Берлин, Париз и т. д. своје препредене варалице и коцкаре, већ их има и Београд. Истина, у Београду нема *Картуша*, ал' има *Драгутина* З... који би се, да је само Картуш у животу, могао с њиме мерити у свакоме погледу.

Драгутин је београђанин. Жив, окретан и предузимљив. Да је учио школе далеко би дотерао; ал' он је претпоставио ђачки живот коцкарскоме животу. Из ране своје младости дружио се са неваљалом и распуштеном децом. Присвојио је све њихове манире и навике, и старао се, да их у вештини надмаши. И заиста, показао је у томе правцу ванредно добар успех... Видело се још тада, да у њему лежи таленат за све оно што је хрђаво и подложно осудама земаљских судова.

Ми ћемо се позабавити с њиме мало, не за то, што у опште заслужује какву пажњу јавнога органа, него за то, да предочимо полицијским чиновницима једну препредену варалицу, с којом се они често у својој служби сусрећу.

Ми ћемо овде изнети неколико случајева, из којих ће се видети, са колико лукавства, оштроумља и смелости врше поједини „фини“ коцкари своје операције. Причаћемо са свим „фелетонски,“ те да буду ови ретци занимљиви за наше читаоце.

Драгутин је познат у Београду са свима односима, како трговачким тако и појединих других грађана у приватном њиховом животу.

Он неће да напада смело и отворено. Он није „сецикеса,“ нити ће у опште своје руке да каља обијајући дућанске касе и фијоке. Не, он ради на „свој“ начин, — смишљено и одређено. Он је у опште по својој спољашности „отмен“ и углађен. Његов те изглед привлачи па и осваја. Умео је врло лепо да говори. Кретање му је било фино, управо „салонско“. На своју „тоалету“ особиту је пажњу обраћао. Ретко кад, да нисте видели у руници његовога капута какав цветак ружичасте боје. Више пута изгледало је, да је „притежалац“ каквога одличја.

На кратко, Драгутин је имао сва својства финог и препреденог варалице...

И баш та финоћа у манирима и кретању у опште, одстрањивала је од њега пажњу полицијских органа...

Ради извршења својих операција, он је имао у џепу „визит-карте“ многих виших чиновника и виђенијих трговаца. До тих карата долазио је наивношћу појединих штампара, који су му, у цељи поруџбине, давали такве карте као „мустре,“ да из њих избере слова за своје посетнице, па их је просто у прегледању предигао...

Дакле, да испричамо само неколико случајева његових „финих операција...“

Једнога дана пред вече дође он у трговину С. у Кнез-Михаиловој улици. У дућану беше сам газда С.

— Слуга покоран. Част ми је преставити се. Секретар Министарства Народне Привреде Н...

— Мило ми је. Чиме вас могу послужити?

— Рад сам да вам будем муштерија. Мој шеф г. М. пазари код вас?

— Јест, он је мој давнашњи муштерија.

— Молим вас, нека ми се измери: десет кила шећера, знате... жена... „слатко“; две киле кафе ама од оне најбоље; пет фунти „миликерц свећа“... Пет кила пиринча од онога по динар кило.... Знате, хоћу да сам за месец дана миран.... па онда....

— Молим... молим...

— Шта оно рече жена?... Ха, сећам се... за децу кутију бонбона....

— Молим... још...?

— Да, имате ли свежих „сардина“?

— О, веома добрих. Баш смо их јуче добили...

— Лепо, метите и од њих 10 кутија... Чудо! И ја и жена веома радо једемо свеже „сардине“... А после, знате, и гости...

— Тако је. Молим, друго?

— За сада ништа... Направите рачун, па ми све то пошљите у кућу Спасојевића адвоката до „Пале Ројала“... Ево моје карте... Жена ће исплатити... Збогом...

Пође па застаде.

— Пардон. Молим вас, да момак дође на она врата из „Кнез-Михаилове“ улице, јер су она од „Споменика“ затворена. Знате, има свакојакних људи, а авлија никад није без каквих кућевних ствари.

— Молим, не брините се...

— Збогом...

— Збогом...

Кад је ово Драгутин казао он је и знао, за што је и у каквој цели то казао.

Из дућана отишао је право пред кућу Спасојевићеву. Ту је гледао „аузлоге“ и чешиће се обзирао да види иде ли момак. Кад је сагледао из далека, стао је близу врата која воде у узан трем и ту је момка сачекао.

— Дође ли?

— Дођох господине...

— Је ли ту све?

— Све...

— А рачун?

— И рачун...

— Добро, дај све овамо а ти причекај овде. Одмах ћу те звати. Знаш, жена ми се облачи, хоће вечерас у позориште...

(СВРШИТЕ СЕ)

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Суђење за покушај крађе у Енглеској. — Занимљиво је свршена ових дана једна парница у Лондону код тамошњег Вестинстерског полицијског суда.

Некога кесароша ухватио је жандарм на самоме делу, кад је хтео покрасти једну госпођу на сокаку. Овоме лопову требало је сад судити. Лопов је признао да је госпу хтео покрасти, али јој је шпаг био празан, дакле ничега није ни било за крађу, па ништа није ни украо. Па ипак, ма да је се доказало, да је оптужени заиста прави лопов и да је за крађу већ неколико пута био кажњен, суд га је прогласио за „невиног“ и пустио на слободу, а то је по једноме параграфу енглескога закона, по коме се покушај за крађу не може казнити, ако у ствари ничега нема што би се дало украсти.

Поштен лопов. — Царска академија наука у Петрограду послала је године 1871 на политехничку изложбу у Москву и

књиге које су биле школски уџбеници за време Петра Великог. Ових значајних старина нестале на тој изложби, што беше за академију прилично осетан губитак. Услед тога управни одбор закључи, да више никада не шаљу књиге ни на какву изложбу. Но од један пут стиже академији од неког са свим непознатог лица један завежљај књига који беше означен као поклон. Кад га отворише нађоше у њему све оне драгоцене уџбенике из времена Петра Великог. Поред књига беше у завежљају и једна цедуља на којој стајаше да „лопов“ враћа књиге академији са много благодарности, јер му више не требају.

Т Р А Ж Е С Е

Из суднице општине забрђске, у срезу звишком, а из свеске сточних пасоша, серије 62, украђен је један сточни пасош под бр. 6452. Полицијске власти нека обрате строгу пажњу ради проналаска овог пасоша, па са њиме и крађивцем надлежно да се поступи.

Ноћу између 29. и 30. пр. м. са панађура у Свилајенцу украдена је кобила Стевану Љубисављевићу из Витинаца. Кобила је длаке доратасте, стара 8 год., у десно уво ровашена. Која власт буде пронашла лопова нека га спроведе у Свилајенац начелнику среза ресавског на надлежни поступак.

Милутин Јовановић, калфа абацијски из Шапца, који је био у затвору код окр. команде у Шапцу, побегао је 25. пр. мес. око подне. По овоме отишао је код свога газде Михаила Пурића, трговца у доњем шору, излагао му 5 дин. корсем, да се депешом жали министру војном, па побегао. Мисли се да је дошао у Београд.

Управа београдског казног завода, актом од 26. пр. м. № 18520 јавља, да је 26. пр. м. после подне око три сата побегао са рада у Топчидеру испред чувара Стојан М. Танасковић из Крушара, окр. моравског, који је као малољетан осуђен на 10 година робије без окова. Стојан је стар 20 год., средњег раста, косе, обрва и очију црних, носа права, бркова и браде нема. Од одела однео је на себи гуњ и капу од сукна, један пар веша и на ногама опанке.

Јосиф Гонци, из Мађарске, убио је у Берлину стару госпођу Аугусту Шулиц и њену кћер Клару, па је по извршеном убиству побегао. Приликом убиства он је своје жртве похарао и однео: две „банкхаус“ акције, један комад шест процентних Мексиканских акција од 1893 год. под бр. 11307, 11308, 11309, 11310, 10756, 7303, 9296, 9297 и 9298. Колико се сазнало он је побегао или у Мађарску или у Србију. Ваља на њ обратити пажњу, а лако се може познати по томе, што на десној страни врата има један повећи оток. У случају проналаска има се предати дотичној власти.

Начелство округа крагујевачког депешом од 1. ов. мес. № 12763 јавља, да је 31. пр. м. у 5½ сати по подне побегао испред чувара Мијаило Илић, коцкар, који је био у притвору за дело из § 223. крив. закона. Он је стар 30 година, раста срењег, очију бркова и обрва црних и браде шпичасте, црне. Од одела има на себи: сељачку кошуљу, порхетску реклу, пешир стар — браун боје, и опанке.

Начелник среза тамнавског депешом од 2. ов. м. № 11463 јавља, да је Јелисије Негић из Мионице оптужен за покушај убиства, побегао ноћас из притвора. Стар је 22 године, стаса омаленог, сувоњав, очију, косе и бркова плавих, браду брије. Од одела има копран од фланера, панталоне црне штофане, шубару и опанке.

РЕЦЕНЗИЈЕ НА „ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“

„Београдске Новине“ у бр. 218. од 10. Августа ове године доносе:

„*Полицијски Гласник*“. — Данас је изашао први број „Полицијског Гласника“, чији је власник г. Наум Димитријевић, а уређује га уређивачки Одбор. То је стручни лист за све полицијске радње како у општини тако и код државних власти. Осим чланака у својим ступцима доносиће интересантне податке о људима, који су показали да су опасни по друштво, а тако исто и њихове слике. Задржавајући право да о овоме листу проговоримо опширније, док буде изашао још који број, ми га за сада препоручујемо свима полицијским чиновницима, пошто је у првом реду њима и намењен, а тако исто и осталој читалачкој публици, која може да нађе у њему корисних ствари. „Полицијски Гласник“ излази сваке недеље на финој сатинираној хартији. Цена је на годину 20 динара.

„Потпора“ у бр. 65. од 17. августа ове године:

„*Полицијски Гласник*“ тако се зове нов лист што је почео излазити један пут недељно у Београду под уредништвом г. Н. Димитријевића. Цена је листу на годину 20 дин.

Ово је стручан лист за све полицијске радње, које се врше како у општини тако и код државних власти. Са своје стране препоручујемо овај лист свима, нарочито полицијским чиновницима, којима је поглавито и намењен.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Првог и другог броја нашег листа услед велика одзива публике — нестало је. У року од 10—15 дана, оба та броја морамо прештампати, с тога сви они, нови наши претплатници, који ове бројеве нису добили нека се претрпе, а они, који мисле да се на наш лист претплате, нека се благовремено јаве.

Скупљаче из унутрашњости молимо да нам јаве, колико још треба накнадно ових бројева.

У писмима нашим, што смо их уз први број послали нашим скупљачима, погрешно је општампана цена листу до краја године: Они треба од претплатника који још нису платили да наплаћују за *цет месеци*. Од ових пак што су до ове наше изјаве платили не треба накнадно тражити; ту штету примамо на се, јер је нашом кривицом учињена.

Све оне личности, што су их полицијске власти сликале после учињеног каквог казног дела, па су се доцније поправили и сада живе од поштене зараде, — нека се што пре писмено или лично јаве уредништву „Полиц. Гласника“ да им случајно не би изнели слику у листу. Ми и сами желимо да таке личности поштедимо.

Уз писмо треба да пошаљу или донесу и уверење од дотичне полицијске власти, из кога се можемо уверити, да је та његова изјава истинита.

Ко по овоме не поступи, нека припише сам себи последице, јер ми имамо у рукама све фотографије њихове и све ће мо их у листу донети.

РЕД ПРИМАЊА:

Г, Министар унутр. дела прима: понедељником, средом и петком, од 10 сати пре подне, до 1 сата по подне.

Начелник министарства прима сваког радног дана од 10—12 пре и од 3—6 по подне.

Инспектор министарства сваког радног дана од 3—5 по подне.

Управник града Београда сваког дана изјутра од 8—9 и кад се врати са рапорта из Двора и министарства од 11—12 а после подне од 3—6.